

Moeder moest er zelf om lachen, maar toch kon Paul aan haar ogen zien dat ze het meende.

„Luister eens goed, Paul,” ging moeder verder. „Als we zó branden als Jezus van ons verwacht, dan geven we veel licht. Dan zijn we kaarsen die andere mensen bijlichten als ze de weg zoeken naar de kribbe. Dan helpen we die mensen om Jezus te vinden. *En dat is mooier dan al het andere.*”

Paul keek zijn moeder van opzij aan. Hij vond dat ze die laatste woorden uitgesproken had op een manier of ze wilde zeggen: ‘mooier dan het vuurwerk waarmee je ons zo’n schrik bezorgd hebt.’

„En zal ik je nog iets zeggen, Paul? Vanavond komt vader heel vroeg van de zaak. En morgen is hij de hele dag thuis, om Kerstfeest met ons te vieren.”

„Mam, wat fijn!”, zei Paul. En doordat hij zo verkouden was klonk zijn stem hees.

H. Spies-Pieterse

Joppie

Joppie heette eigenlijk Peter.

Maar o heden, wat was dat een vervelende naam! In het Kinderhuis - waar Joppie woonde - waren wel vijf Peters! En dus noemde iedereen hem: Peter Kooper. Ik kan je wel vertellen dat het naar is als iedereen je bij je volle naam noemt. Stel je voor: ze slaan op de gong voor het eten, en je komt niet vlug genoeg. Ze zien je nog in de gang lopen, en roepen: „Peter Kooper!! Eeten!!!”.

Akelig, hè? Als dat bij jou thuis zo eens toeging.

Nou, bij Joppie ging dat zo toe. En daarom had hij voor zichzelf een heel andere naam bedacht. Een naam die niemand had. Joppie.

Ik denk, dat alle Peters graag horen vertellen over de grote Petrus. Bij Joppie was dat tenminste wel zo.

En dit is dan, wat hij op een zondag in de kinderkerk over de grote Petrus had horen vertellen:

Die arme Petrus had ook zo’n akelige naam. Hij heette eigenlijk Simon. Simon Johannesen. En massa’s mensen heetten in die tijd Simon. Bij de twaalf mannen die steeds bij Jezus waren, liepen warempel ook al twee Simons!

Stel je voor: ze gingen eten, en Petrus kwam niet zo gauw, en dan riep Jezus: „Simon Johannesen! Eten!” Verschrikkelijk voor Simon! Maar Jezus dééd nooit van die verschrikkelijke dingen. Hij gaf Simon gewoon een andere naam, voor hem alleen. Petrus. Niemand in heel het land heette Petrus. En wat een prachtnaam was het! ‘Een kerel als een rots!’ betekende het.

Die zondagmorgen in de kinderkerk had Peter Kooper vast en zeker geweten, dat Jezus hem ook een andere naam zou geven. Maar welke? Hij had er een hele week over gepiekerd, en toen er de volgende zondag over Job werd verteld, en hoeveel na-

righeid die Job in zijn leven gehad had, wist Peter het. Jezus zou hem Job noemen. Niet zo'n leuke naam, maar wel een goeie. Peter had al verschrikkelijk veel narigheid gehad in zijn leven, net als Job.

Job. Joppie! Ja, dat klonk al veel plezieriger. Jezus zou hem Joppie noemen. „Joppie, kom je ook eten?” Net zoals dat ging bij gewone mensen, die in een gewoon huis wonen.

's Avonds in bed hield Joppie hele verhalen tegen Jezus. Alles wat er die dag gebeurd was, vertelde hij aan zijn grote Vriend.

Je moet weten: Joppie praatte altijd ontzettend veel. En als hij dus wéér eens bij de leidster kwam met zijn lange verhalen, verzong zij maar gauw wat om weg te komen. Ze had het erg druk in het Kinderhuis, en een kwartier lang naar Peter alleen luisteren, dat kon er echt niet af. Maar Jezus luisterde wel een half uur, als dat nodig was! Nou wil ik je meteen wel vertellen dat Joppie geen gemakkelijk jochie was. Hij dacht altijd, dat iedereen 't op hem gemunt had, en dat iedereen een hekel aan hem had. En dus probeerde hij altijd op te scheppen en stoer te doen, zodat ze ontzag voor hem zouden krijgen. Maar dat hielp natuurlijk niets, de jongens hadden hem wel door. Er was elke dag ruzie van iedereen met Peter en van Peter met iedereen. Maar Joppie vond, dat het aan al die anderen lag. En dat vertelde hij dus allemaal aan Jezus. Maar ik was nog niet uitverteld over die eerste zondagmorgen in de kinderkerk. De grote Petrus, weet je wel?

Eén keer heeft Jezus hem bij zijn eigen, volle naam genoemd: Simon Johannesen. Dat was die keer, toen Jezus aan hem vroeg:

„Simon Johannesen, hou je van mij?”

Dat was dus vast wel een erg bijzonder ogenblik!

Nou, als Jezus aan Joppie zou vragen: „Hou je van mij?” dan zou Joppie, net als Petrus gezegd hebben: „Ja, Heer!” En òf!

En weet je, wat Jezus toen tegen Petrus zei?

„Zorg jij dan voor mijn lammetjes, Petrus,” zei Jezus.

Verbeeld je: „Zorg voor mijn lammetjes, Joppie!” Wat zou dat leuk zijn! Joppie had die zondag helemaal niet meer gehoord, wie Jezus met die lammetjes bedoeld had.

Dat Jezus de Herder is, en wij allemaal zijn schapen en lammetjes, een hele kudde.

O nee! Joppie zag zichzelf al bezig met die kleine huppelende beestjes. Wat geweldig leuk zou het zijn, op ze te mogen passen!

Maar er waren geen lammetjes in het Kinderhuis. En dat ging dus niet door. „Maar je weet maar nooit . . .,” dacht Joppie.

Hij zette een lammetje op zijn verlanglijst voor Sinterklaas. Maar de leidster zei, dat dat niet ging. Sinterklaas geeft geen lammetjes.

Nou, dan niet. Maar dat lammetje bleef Joppie dwars zitten.

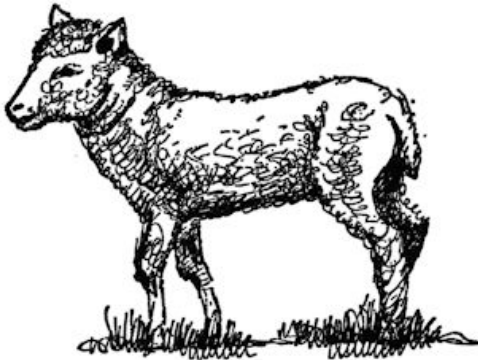
En nu is het Kerstavond.

Vanmorgen in de kinderkerk is er verteld over het kindje Jezus. Het kreeg zo'n mooie naam. Jezus. Dat betekent 'Redding van God'.

Iedere naam betekent wat, zei de meneer in de kinderkerk. Maar de mooiste naam van allemaal is: Jezus. God redt ons.

Thuis in het Kinderhuis heeft iedereen meteen aan de leidster gevraagd: „Wat betekent mijn naam?”

Peter niet. Peter betekent 'een kerel als een rots'. „En dat ben ik,” heeft Joppie gedacht. Maar hij heeft toch met een half oor geluisterd naar de anderen. Vaak wist de leidster niet wat een naam betekende. Maar van Agnes wist ze 't wel. Agnes betekent: lammetje.

Hoe is 't mogelijk, die kat van een Agnes, waar iedereen eeuwig en altijd ruzie mee heeft, die heette lammetje! Ze hebben zich allemaal tranen gelachen! En Agnes was kwaad! Ze sloeg en trapte toen ze haar wilden aaien; en toen ze niet ophielden met lachen en plagen, holde ze woedend weg.

Nu vanavond in bed moet Joppie er nog om grinniken!

„Stel U voor, Heer Jezus, Agnes heet eigenlijk 'lammetje'!”

En als Joppie dan verder alles verteld heeft van de hele dag Kerstfeest, valt hij in slaap. Maar hij droomt er vast nog over na, deze nacht. Hoor maar hoe dat gaat.

Hij droomt dat hij óók naar Bethlehem gaat. De herders gaan kijken naar het kindje Jezus, de Wijze Koningen komen in de verte al aanrijden op hun kamelen, en Joppie gaat ook naar de stal.

„Ik eerst!” denkt hij, en hij holt de herders voorbij. De deur staat op een kier, en Joppie is al binnen.

Maar dat is vreemd: er staat geen krib, er is geen kindje. Maria is er niet, en Jozef niet, en de ezel niet . . . Wie is er dan wel?

Een man is er, met een mooie witte mantel: Jezus van de grote plaat in de kinderkerk. Jezus kijkt Joppie vriendelijk aan, net als op die plaat. En hij zegt: „Peter Kooper, hou je van mij?”

Joppie schrikt er van. Waarom zegt Jezus geen 'Joppie'? En waar is het kindje? Er moet toch een kindje zijn? En Maria dan?

Maar Jezus zegt een beetje strenger: „Zou je niet es naar me luisteren als ik je wat vraag? Ik luister toch ook altijd naar jou?”

Dat is waar. En Joppie zegt gauw:

„Ik hou erg veel van U, Heer Jezus, maar ik dacht dat U Joppie tegen me zou zeggen, en . . .”

„Joppie,” zegt Jezus vriendelijk, „Ik heb een lammetje voor je, waar jij voor mag zorgen.”

„O, wat leuk!!” roept Joppie. Hij danst door de stal van Bethlehem, hij springt van plezier, en ineens - bom! daar struikelt hij over zijn eigen benen en daar ligt hij op de grond.

Au!! Hij wordt er wakker van. Op de vloer ligt hij, voor zijn bed! Wat is dat nou? Hij moet er even over denken, waar hij is. Nou, daar is hij zowaar uit zijn bed gevallen! Brrr, wat is 't koud!

Bibberend kruipt Joppie weer in zijn warme bed. De andere jongens op de slaapzaal hebben niets gemerkt, maar Joppie is nu klaar wakker. Wat heeft hij ook weer gedroomd? O ja, de stal. Aaaaach, en nou krijgt hij tóch geen lammetje. Wat jammer, wat jammer! Joppie wordt er een beetje verdrietig van, en hij probeert maar gauw aan iets leuks te denken. Aan de Kerstdag die voorbij is. Wat was er ook weer, waar ze zo om gelachen hebben, vanmiddag? O ja, om Agnes, die kleine kat. Agnes betekent lammetje! . . .

Bonk! doet 't ineens binnenin Joppie. Hij ligt heel stil in zijn bed, alsof hij ineens iets gehoord heeft. Een stem. Die zegt: „Lammetje!! Agnes!!”

Daar moet Joppie een hele tijd over denken, over dat erg rare. Maar hij snapt het niet goed. Agnes is geen lammetje. Verbeeld je dat Jezus zou zeggen? „Ik heb een kleine Agnes voor je, waar jij voor mag zorgen” . . . Joppie wil er een beetje om grinniken, maar dat gaat niet erg; het is allemaal zo vreemd en stil vannacht. Zo valt Joppie toch weer in slaap.

Als hij wakker wordt, is het tweede Kerstdag.

Aan tafel zegt de leidster: „Agnes is ziek. Ze is gisteren zó naar buiten gerend, toen we haar zo plaagden, en ze heeft daar een poos rondgezworven. Ik denk dat ze kou gevat heeft. Het is wel jammer voor haar; nou kan ze vanmiddag niet meedoen met de spelletjeswedstrijd. Jullie moeten maar es naar haar gaan kijken als je zin hebt.”

Nou, daar heeft niemand zin in. „Opgeruimd is netjes,” denken ze. Dan is er ook geen gezanik als Agnes verliest, vanmiddag. Ze kan krabben, als ze kwaad is, die kleine kat!

Maar Joppie moet toch telkens even aan Agnes denken. En als hij een reep chocola wint met dammen, eet hij die niet meteen op.

Later slentert hij naar de meisjesslaapzaal. Daar ligt Agnes. Ze heeft een kleur als een biet.

„Ben je ziek?” zegt Joppie. „Ik heb wat voor je.” En hij laat haar zijn reep chocola zien.

„Ik wil geen reep,” zegt Agnes, maar het klinkt niet zo vinnig als anders. Ze kijkt nog eens naar de reep.

„Wel een klein stukje,” zegt ze dan.

Joppie geeft haar een stuk van de reep, en dan knabbelen ze samen op de chocola.

„Mag je morgen weer spelen?” vraagt Joppie.

„Ik moet een paar dagen in bed blijven,” zegt Agnes. „Ba, ik vind er niks an!”

„Zal ik je morgen m'n postzegels es laten zien?” zegt Joppie, nadat hij een poosje heeft zitten denken.

„Goed,” zegt Agnes. „En krijg ik er dan een paar van je? Dan ga ik ook postzegels sparen.”

„Ik zal wel eens zien . . .,” aarzelt Joppie. Dat is nou ineens zo véél gevraagd!

„Nou ga ik slapen,” zegt Agnes.

Dan stapt Joppie maar eens op.

En je kan me geloven of niet, maar Joppie en Agnes, dat zijn dikke kameraden geworden. Soms hebben ze vreselijke ruzie, maar dat hoort er bij, vind je niet?

Judy Rietveld

Prettig kerstfeest

Ingezonden door een van de lezertjes

Het was erg koud in de woonwagen in het bos. Mia, het zigeunermeisje, zat lusteloos in een klein boekje te bladeren. Het was een kerstboekje en het heette: 'Toch nog een fijn Kerstfeest'.

Ze had het al wel drie maal gelezen.

Vorig jaar had ze het van een meisje gekregen, toen ze in een andere plaats stonden. 'Hè,' dacht ze verlangend, 'ik wou dat wij eens Kerstfeest vierden.' Sinds vader gestorven was, deden moeder en zij er haast nooit meer wat aan.

Moeder vond het zonde van het geld, wat ze hard nodig hadden. In het kleine boekenkastje lag alleen nog een oude kerstklok van papier, en die zou moeder vanavond onder de lamp hangen.

„Hu,” huiverde Mia, „kwam moeder maar thuis. Het is hier zo koud, want het kachelhout is bijna op.” Mia's moeder liep met kaartjes met knopen en veters langs de huizen in de stad. Het zou vanavond wel laat worden vóór ze thuis kwam. Maar morgen als het Kerstmis was, zou moeder fijn bij haar blijven.

'Wat zou moeder er van vinden als we dit jaar eens wel wat aan Kerstfeest deden?' dacht Mia. 'Ik zou in het bos een kleine kerstboom kunnen halen en hem met denneneappels en kralen kettingen versieren.'

Meteen had ze haar besluit genomen. Ze nam haar versleten manteltje van de spijker aan de muur en trok het aan.